

MAGGI och handlare Blomqvist på Dalarö.

En liten historia af CARL SVENSON-GRANER, 24 augusti 1913.

Bild nr

A424

Tid

1913

Kategori / Plats

Artikel

Motiv

Saxat ur tidningen Idun

HAR EN LITEN DAM bland mina bekanta, en liten stockholmska, och hon heter Maggi. Hon har ljust hår och gråblå ögon, som lysa och spela. Men ibland kunna de rikta sig så bestämt på ett föremål eller en person. De ha redan lärt sig iakttaga och värdera. Annars är Maggi bara fem år. I somras bodde hon ute på Dalarö, och det är där denna lilla historia tilldrager sig.

Det är nu klart, att Maggi tycker om godter som alla små damer vid den åldern. Hennes föräldrar handlade ute på Dalarö i en hökeributik och i den butiken stod ett biträde som hette Blomqvist. Ja, den Blomqvist, hvad han var för en schangtil karl! Han hade af den goda naturen utrustats med alla de företräden, ett hökeribiträde på landet behöfver för att slå an på den jungfruliga publiken. Den sökte sig också helst till den butik, där Blomqvist stod och expedierade, med blyerts bakom örat och ett sött småleende på läpparna. Han bar också violett halsduk och hans hår var så finkammadt, att det var en fröjd att se det. Och därtill pratade han ledigt med fruarna och jungfrurna, då han dök ned i silltunnan, skar af på korfven eller lade in kryddor i strut.

Maggi följde alltid med sin mamma, då hon hade ärende till hökeributiken. Och då fru Berg och Maggi kommo in, bugade Blomqvist, så han nästan slog pannan mot disken, och så sade han: — Ser man på, lilla fru Berg är ute och går.

— Ser man på! Hvad får det lof att vara för smått och godt i dag. Färska varor, nyss inkomna, färska, goda varor och reell behandling! Blomqvist for fram och tillbaka mellan lådor och tunnor. Han pratade i ett, medan han expedierade. Maggi följde honom med sina stora, iaktagande ögon. Men hvar gång han gick förbi den stora, granna karamellburken och de öppna lådorna med choklad, hvars stanniolpapper lyste och lockade, hvar gång han gjorde det, spratt det till litet i Maggis hjärta.

Men när nu fru Berg fått, det hon skulle ha, och gick, då bugade Blomqvist ned mot disken igen och höjde skämtsamt och litet kokett ena handen i luften, viftande med fingrarna, högst afmätt och korrekt.

— Adjö lilla fru Berg, sade han. Adjö lilla fröken och glöm nu inte bort oss vid förefallande behof. Alltid färska varor och reell behandling.

Fru Berg och Maggi gingo hemåt en dag efter ett besök i butiken. Det var tydligt, att Maggi tänkte på något, ty hon var så fundersam och tyst. Ja, när de mötte ett par af hennes allra bästa små väninnor, så brydde hon sig inte om dem utan gick bara vidare med sin mamma.

Till sist sade hon:

— Vet mamma, den här Blomqvist... Hon hejdade sig.

— Ja, hvad är det med honom?

— Jo, vet mamma, den här Blomqvist, han är min fasa.

Hon tryckte på ordet "fasa" och såg djupt skakad ut.

Så gick det en tid. Och dagarna gå så fort därute på det ljusa Dalarö. Himlen är blå och vattnet blått och allt är en enda stor lycksalighet. Båtarnas hvita segel lysa mot det blå vattnet, som krusar sig på fjärdarna, men inne på stigarna lyser det af unga flickor i hvita, tunna klänningar och hvita skor, flickor som äro så välkammade i håret, att det vore synd dölja det med en hatt. Och går man genom Schweizerdalen hör man unga röster klinga från tennisbanan, där bollarna flyga öfver nätet — och så komma vi fram till Askfatet. Hela stranden med sin buktande linje, bak hvilken skogen står som en blågrön kuliss, lyser af hvita och bruna kroppar — och allt är ganska godt som på första skapelsedagen.

Men en dag framme i augusti kommer det en hel svärm grå pansarbåtar och lägger sig midt ute på en af fjärdarna. Stigarna börja vimla af unga sjöofficerare i välpassande uniformer och af blåa matroser. Men det vimlar också af hvita, unga flickor med smala halsar och med en än mera välordnad frisyr. Det sorlar och brusar af unga röster. Det är sommar och blå luft. Lifvet är så ungt och vackert, lika blankt och lockande som de skimrande vattenytorna. Lossa och styr ut, tag oss, leende äfventyr, och för oss ut, ut mot hafvet!

Men om kvällen spelar musiken boston och two-step uppe på hotellet, som strålar och lyser, och därinne skymta hvita flickor och blå officerare och allt är förtjusande roligt och förtjusande trefligt.

Men ute på det dunkla vattnet ligga de stora järnkolosserna och se så hotande ut. Då och då skimrar det till ute i det blå och dunkla af elektriska ljussignaler.

En sekund tändas pärlband af gula, af röda lampor. Så slockna de. Nu igen men i ny sammansättning. Folk stå och stirra ut mot båtarna. Det susar litet mörkt och höstligt i träden. Men åter och åter tonar bostonmelodien genom hotellets öppna fönster och sorlet vaggas med i dess takter.

Det är som en dröm, som en saga.

Nästa dag äro båtarna borta. De hvita flickorna gå ensamma igen eller nöja sig med den ordinarie uppvaktningen. Bollarna komma i gång igen vid tennisbanan — allt är lika roligt och lika tråkigt igen.

Under all den uppståndelse officerarna förorsakade på Dalarö ha vi glömt bort Maggi. Hvad har hon nu tagit sig till under denna långa tid? Ack, hon har hoppat hage, flugit i gungan mellan träden och slagit volter, som är hennes specialitet. Hon har kastat ring på krok och förfärdigat pärlhalsband.

Hon har tagit sönder sina dockor gripnen af lust att se huru de ta sig ut inuti. Och hon har lekt "mamma och barn" med sina väninnor — och så en dag fick hon följa med herrskapet Herz' jungfru Anna för att handla i hökeriaffären.

När nu Anna och Maggi träda in, så är Blomqvist genast idel förbindlighet. Han låter den ena kvickheten efterträda den andra, han ler, han bugar, ögonen lysa — han är i dag vid briljant kondition. Maggi följer hans rörelser med stora, iakttagande ögon. Men hvar gång han går förbi den granna karamellburken och chokladlådorna spritter det i hjärtat. Kanske ändå nu?

Men Blomqvist vet om inget. Han låter artigheterna mot jungfrun flöda, och han klappar Maggi på hand öfver disken, men Maggi hon drar litet stolt handen tillbaka.

Då händer det. När Blomqvist fått notan färdig, rullar han med en oefterhärmlig rund handrörelse en strut, låter handen dyka ned i den granna karamellburken.

— Maggis ögon bli djupt och innerligt iakttagande

— och öfverräcker sist den lilla struten till Maggi, som niger till litet förläget. Men i sitt stilla sinne tänker hon:

— Se så där; det kunde han gjort för länge sen i stället för att buga och prata, i stället för att vifta så där med fingrarna och vara min fasa.

Men när de komma hem, rusar Maggi in till sin mamma och visar strålände af glädje struten, hon har i handen.

— Se, se, ropar hon, se hvad jag har fått af Blomqvist.

— Jo, jag tackar jag, säger modern. Blomqvist han vet han, hur han skall ta folk. En hel strut — och så teaterkonfekt. Men, fortsätter modern och söker se allvarlig ut, att Maggi tagit mot konfekt af Blomqvist, han som är Maggis fasa.

Maggi ser litet fundersam ut. Hur skall hon komma från detta? Men hon har munnen full med konfekt och mumsar på af alla krafter. Det där andra får hon väl reda ut sedan. När hon nu en gång fått konfekten, så kan hon väl inte låta bli att äta upp den.

Men sen konfekten är uppäten, sätter Maggi sig i ett hörn och funderar. Gång efter annan gå blickarna till modern, som sitter ute på verandan och sysslar med ett handarbete.

— Men hvarför går inte Maggi ut och leker? frågar mamma. Ut med sig i solen!

Då kommer Maggi framglidande mot modern. Hon smyger in i hennes famn, som om hon ville ge ett djupt förtroende.

— Mamma, hviskar hon.

— Ja, Maggi lilla, hvad är det?

— Jo, Blomqvist... hon hejdar sig litet. Modern manar på.

— Ja, hvad är det med Blomqvist?

Maggi svarar:

— Jo, jag har tänkt noga efter, och jag tror inte, att Blomqvist är min fasa längre.

Mer om Blomqvist och Hedengrens på nästa sida.

DHF:s anm.

Blomqvist och Hedengrens vin-, konserv- och viktualieaffär Odinsvägen 21.

Redan 1891 hade Carl Fredrik Blomqvist och Otto Hedengren grundat handelsboden. Blomqvist var gift med Sonja och de bodde i vindsvåningen ovanför affären.

Bild från 1904.

När Blomqvist och Hedengren upphörde med sin verksamhet tog Nils Hedengren (son till Otto Hedengren) över handelsboden.

Huset brann 1950 varvid övervåningen förstördes och byggdes inte upp igen.

Nils överlät handelsboden i början av 1960-talet till Anna-Lisa Karlsson som öppnade det första snabbköpet på Dalarö. När hon sedan vann pengar på hästar gjordes affären 1974 om till restaurang, *Trav Inn/ Travet*.

Där denna fastighet tidigare låg, på Odinsvägen 21, finns sedan 2007 bostadsrättsföreningen Travet. Namnet är taget efter den restaurang *Trav Inn* som under några år fanns på platsen, men som revs 2006 när huset med bostadsrätter byggdes.

Trav Inn / Travet (fanns 1974-2006).
Foto från år 2004.

Bostadshuset som invigdes 2007.
Foto från 2010.